

I shall argue that (a) is false in that the conditions stated therein do not constitute a sufficient condition for the truth of the proposition that S knows that P. The same argument will show that (b) and (c) fail if 'has adequate evidence for' or 'has the right to be sure that' is substituted for 'is justified in believing that' throughout.

I shall begin by noting two points. First, in that sense of 'justified' in which S's being justified in believing P is a necessary condition of S's knowing that P, it is possible for a person to be justified in believing a proposition that is in fact false. Secondly, for any proposition P, if S is justified in believing P, and P entails Q, and S deduces Q from P and accepts Q as a result of this deduction, then S is justified in believing Q. Keeping these two points in mind, I shall now present two cases in which the conditions stated in (a) are true for some proposition, though it is at the same time false that the person in question knows that proposition.

Case I

Suppose that Smith and Jones have applied for a certain job. And suppose that Smith has strong evidence for the following conjunctive proposition:

d. Jones is the man who will get the job, and Jones has ten coins in his pocket.

Smith's evidence for (d) might be that the president of the company assured him that Jones would in the end be selected, and that he, Smith, had counted the coins in Jones's pocket ten minutes ago. Proposition (d) entails:

e. The man who will get the job has ten coins in his pocket.

Let us suppose that Smith sees the entailment from (d) to (e), and accepts (e) on the grounds of (d), for which he has strong evidence. In this case, Smith is clearly justified in believing that (e) is true.

(a)'da ifade edilen koşulların S'nin P'yi bildiğini ifade eden önermenin doğruluğu için yeterli koşulları oluşturmadığından yanlış olduğunu kanıtlayacağım. Aynı kanıt, eğer "yeterli kanıtı sahip olma" veya "emin olma hakkına sahip olma"; "bir şeye inanmayı gerekçelendirme" ile tam olarak değiştirilirse (b) ve (c)'nin yanlış olduklarını gösterecektir.

İki noktaya işaret ederek başlayacağım. Birincisi, P gibi bir önerme için, S'nin P'ye inanmasının gerekçelendirilmişliği S'nin P'yi bilmesinin gerekli koşuludur anlamındaki bir "gerekçelendirme"de, bir kişinin gerçekte yanlış olan bir önermeye inanmasının gerekçelendirilmiş olması mümkündür. İkincisi, P gibi bir önerme için, eğer S'nin P'ye inanması gerekçelendirilmişse ve p, Q'yu içerirse ve S, Q'yu p'den çıkarırsa ve bu çıkarımın sonucu olarak Q'yu kabul ederse, buna göre S, Q'ya inancını gerekçelendirmiş demektir. Bu iki noktayı akılda tutalım. Şimdi ortaya koyacağım iki durumda (a)'da ifade edilen koşulların bazı önermeler için yerine getirilmesine karşın söz konusu kişinin bu önermeyi bildiği söylenemez.

DURUM I

Varsayın ki Smith ve Jones belli bir iş için başvuruda bulundular. Ve varsayın ki Smith'in aşağıdaki tümel-evetlemeli önerme için güçlü bir kanıtı var:

(d) İşe alınacak olan kişi Jones'dur ve Jones'un cebinde on adet madeni para var.

Smith'in (d) için kanıtı, şirket müdürünün sonuçta Jones'un seçileceği konusunda kendisini temin etmesi ve Smith'in kendisinin on dakika önce Jones'un cebindeki paraları saymış olması olabilir. (d) önermesi şunu içerir:

(e) İşe alınacak olan kişinin cebinde on adet madeni para var Varsayalım ki Smith (d)'den (e)'ye olan gerektirmeyi görür ve hakkında güçlü bir kanıtı sahip olduğu (d)'ye dayanarak (e)'yi kabul eder Bu durumda, Smith (e)'nin doğru olduğuna ilişkin inancı için açık bir gerekçelendirme yapmıştır.

Case II

Let us suppose that Smith has strong evidence for the following proposition:

- f. Jones owns a Ford.

Smith's evidence might be that Jones has at all times in the past within Smith's memory owned a car, and always a Ford, and that Jones has just offered Smith a ride while driving a Ford. Let us imagine, now, that Smith has another friend, Brown, of whose whereabouts he is totally ignorant. Smith selects three place names quite at random and constructs the following three propositions:

- g. Either Jones owns a Ford, or Brown is in Boston.
h. Either Jones owns a Ford, or Brown is in Barcelona.
i. Either Jones owns a Ford, or Brown is in Brest-Litovsk.

Each of these propositions is entailed by (f). Imagine that Smith realizes the entailment of each of these propositions he has constructed by (f), and proceeds to accept (g), (h), and (i) on the basis of (f). Smith has correctly inferred (g), (h), and (i) from a proposition for which he has strong evidence. Smith is therefore completely justified in believing each of these three propositions, Smith, of course, has no idea where Brown is.

DURUM II

Smith'in aşağıdaki önerme için güçlü kanıtı olduğunu varsayalım:

- (f) Jones'un bir Ford'u var.

Smith'in kanıtının şu olduğunu kabul edelim: Smith, Jones'un geçmişte hep bir arabası olduğunu, ve de bu arabanın her zaman Ford marka bir araba olduğunu anımsamaktadır. Üstelik, birgün Jones Ford marka bir araba sürerken Smith'e arabasına binmesini teklif etmiştir. Şimdi, Smith'in Brown diye arkadaşı olduğunu ama Smith 'in onun nerede olduğuna ilişkin hiç bir bilgisinin olmadığını düşünelim. Smith tamamen rastlantısal olarak üç yer ismi seçer ve aşağıdaki üç önermeyi kurar:

- (g) Ya Jones'un bir Ford'u var; ya da Brown Boston 'dadır;
(h) Ya Jones'un bir Ford'u var; ya da Brown Barcelona'dadır;
(i) Ya Jones'un bir Ford'u var; ya da Brown Brest-Litovsk'dadır.

Bu önermelerin her biri (f)'den türetildi. Smith'in (f)'den kurduğu bu önermelerin her birinin gerektirmesini anladığını ve (f)'nin temelinde (g), (h) ve (i)'yi kabul etmeye vardığını düşünün. Smith, güçlü bir kanıtı sahip olduğu bir önermeden doğru bir biçimde (g), (h) ve (i) 'yi çıkardı. Öyleyse Smith bu üç önermenin her birine inanışını gerekçelendirmiş oldu. Tabii ki, Smith'in Brown' un nerede olduğuna ilişkin hiçbir fikri yoktur.

But imagine now that two further conditions hold. First Jones does *not* own a Ford, but is at present driving a rented car. And secondly, by the sheerest coincidence, and entirely unknown to Smith, the place mentioned in proposition (h) happens really to be the place where Brown is. If these two conditions hold, then Smith does *not* know that (h) is true, even though (i) (h) is true, (ii) Smith does believe that (h) is true, and (iii) Smith is justified in believing that (h) is true.

These two examples show that definition (a) does not state a *sufficient* condition for someone's knowing a given proposition. The same cases, with appropriate changes, will suffice to show that neither definition (b) nor definition (c) do so either.

Notes

1. Plato seems to be considering some such definition at *Theaetetus* 201, and perhaps accepting one at *Meno* 98.

2. Roderick M. Chisholm, *Perceiving: A Philosophical Study* (Ithaca, New York: Cornell University Press, 1957), p. 16.

3. A. J. Ayer, *The Problem of Knowledge* (London: Macmillan, 1956), p. 34.

<http://www.ditext.com/gettier/gettier.html>

Öte yandan, şimdi iki koşulun daha söz konusu olduğunu düşünün. Birincisi, aslında Jones'un bir Ford'u yoktur; yalnızca hali hazırda kiralık bir araba kullanmaktadır. İkinci olarak, Smith bunu bilmiyor olsa da, tamamen bir rastlantı sonucu olarak, (h) önerme sinde belirtilen yer gerçekte Brown 'un olduğu yer çıkar. Bu iki koşul söz konusu olduğunda; (1) (h) doğrudur; (2) Smith (h)'nin doğru olduğuna inanmaktadır ve (3) Smith'in (h)'nin doğru olduğuna ilişkin inancı gerekçelendirilmiş olsa bile, yine de Smith (h)'nin doğru olduğunu bilmemektedir.

Bu iki örnek (a) tanımının bir kişinin belirli bir önermeyi bilmesinin yeterli koşulunu ifade etmediğini gösterir. Aynı durumlar; uygun değişikliklerle, tanım (b) ve tanım (c)'nin de böyle bir şeyi yapmadığını göstermede yeterli olacaktır.

Emund GETTIER, *Analysis*, cilt: 23, no: 6 (Türkçeye çev: Sedat Yazıcı)

FELSEFEYE GİRİŞ, Alfa Basım Yayım Dağıtım, 1. Basım Nisan 1999 (s.:57 – 60)

Hazırlayan: **s.gky**

<http://www.felsefedersligi.com>